

Први сунчани пролећни дан у Копенхагену. У земљи у којој је зима необично тмурна и дуга, а дани кратки. Јединствена прилика да све живо: мушко, женско, кућни љубимци и трава изађе из зимске чауре. У центру града, поред Кристијанхавн канала, хиљаде људи сатима пије пиво. Чују се и звуци сасвим доброг џеза. Сви се забављају. Осим смеха, нема ни једног повишеног тона, ни једне непријатне сцене.

Замишљам шта би се десило у Београду, на Теразијама, када би 15.000 људи истовремено пило пиво? Након три сата, војска би морала да заводи ред, јер би полиција већ добрано модра, ступила у генерални штрајк, тражила боље услове рада, веће и отпорније штитове (и плате), а реченица: „Моје си пиво дошао да пијеш“, би ушла у историју. Министар пољопривреде би наредио хитно преоравање тек изниклог јечма, за шта би добио орден од министра полиције лично, страначки лидери би се по обичају оградиле јер би они знали ко је за све крив, и ко иза чега стоји, а хаос би био тако велики да би се и „жене у црном“ крстиле, и левом и десном.

Чарке би могле кренути од „лавоваца“ и „јеленаша“, „конзерваша“ и „флашаша“, па се преко „гробара“ и „делија“, „НВО“ и „ВО“..., протезати све до „европејаца“ и „антиевропејаца“. До партизана и четника се не би ни стигло. Барем нама никад није мањкало разлога, повода и изговора, за међусобне чарке и обрачуна, али нам увек мањка разлога, повода и изговора да мало „смањимо доживљај“.

Замишљам шта би се десило у Београду, на Теразијама, када би 15.000 људи истовремено пило пиво? Након три сата, војска би морала да заводи ред, јер би полиција већ добрано модра, ступила у генерални штрајк, тражила боље услове рада, веће и отпорније штитове (и плате), а реченица: „Моје си пиво дошао да пијеш“, би ушла у историју.

Да ли смо ми баш такви, или се око нас креира друштвена клима (у теорији конфликта познато као – *Channel*) у којој се по потреби може изазвати поремећај, мањих или већих размера (у теорији конфликта познато као *Trigger*– окидач), тек да се дође до некаквог поена, политичког или финансијског, све једно. Већина ће помислити ово прво, да смо ми баш такви, и можда је та већина у праву, али да ли је могуће и ово друго? Да ли смо већ издриловани да о себи мислимо превасходно рђаво,

те сам и сâм пројектовао горе описану ситуацију, не разматрајући могућност да би се можда у тој ситуацији, на Теразијама могао развити „моравач“, родити по која љубав, избити позитивна енергија.

Као неко ко неизмерно воли свој народ, не верујем да смо ми толико мимо света. Сматрам немогућим, да се ми баш толико издвајамо од других, и то само по негативностима. Не, не, има ту нечег другог. Осврнимо се око себе. Да ли заиста у својој деци, родитељима, рођацима, комшијама, пријатељима, кумовима, видимо само хулигане и лопове? Или можда ми, кроз ликове политичара, који као на покретној траци дефилију телевизијама (а за друге врсте провођења слободног времена нам нису омогућили материјалне услове), видимо оно најгоре у себи?

А онда, кроз ликове риалити јунака, гранд парадера, тајкуна и курсација само потврђујемо и оверавамо да смо ми као индивидуе и као народ лоши. Иако се ради само о педесетак негативаца, читава технологија је до савршенства примењена, да је и педесетак довољно, да за све што се дешава (од Фукушима до кризе еврозоне) унапред осуђујемо себе. „Са такви вандализми, у Европи неће да може“!

Тамо далеко

Самоосуду преносимо и на своју децу, саветујући им да је срећа „тамо негде“, да се за ово овде не вреди трудити, а да и нисмо свесни, да то „тамо негде“, никад нисмо ни видели ни пробали.

О том „тамо негде“, уче нас људи који „тамо негде“ не би могли бити ни промотери Мики Маус филмова, а којима је „тамо негде“ само статусни симбол, али су паре згрнули баш овде. У „тамо негде“ су ушли пречицом, преко наше грбаче, а да им је једина референца била: „Жи`ми тетка, много сам добар“! Љуби га тетка!

Већ преко десет година на нашој политичкој сцени смењују се владе које себе декларишу проевропским. Неке мање, неке више, све су за себе говориле да су проевропске, али су међу редовима народ декларисале помало азијатским, да не кажем заосталим, јер не разуме њихове потезе. Ова актуелна је најевропскија коју смо имали, а њено реформисано чедо, турбо-најевропскије, јер ће нас за пола године кандидовати за

чланство у ЕУ, када ћемо сви постати високи, лепо и плави, а што није успело многим владама пре. Узгред, БЈРМ је кандидат још од како је Шиптарима признала државотворност, па ето већ годинама, безимена, безуспешно чучи у европској чекаоници. Но, то је њихов проблем.

Већ преко десет година на нашој политичкој сцени смењују се владе које себе декларишу проевропским. Неке мање, неке више, све су за себе говориле да су проевропске, али су међу редовима народ декларисале помало азијатским, да не кажем заосталим, јер не разуме њихове потезе.

Када би наш народ могао да путује по Европи, или чак да тамо повремено нешто и ради (при том не мислим на Естонију или Бугарску), могао би схватити колико су мршави резултати, које су наше владе све заједно постигле у приближавању Србије ЕУ. Има нас који мислимо да треба ући, а има нас и који мислимо да не треба ући у ЕУ, као уосталом и у другим земљама. Најновија истраживања јавног мњења у Хрватској показују поражавајући пад евроентузијастичког расположења. Какво год мишљење да имамо, чињеница је да смо годинама уверавани, да „Европа нема алтернативу“, односно да нам је суђена.

Било да смо за, или против уласка Србије у ЕУ, морамо признати да Европа има вредности, које су велике и неспорне, као што има и недостатака. Проблем је што наши европромотери тих вредности врло траљаво промовишу и пласирају Европу нама, као и нас Европи, што је горе, али су зато врло ефикасни када нешто лоше из Европе треба увести. Стога се и стиче утисак да је Европа много већи баук него што уистину јесте. Намерно или не, она нам је тако представљена. Има(мо) лоше промотере. „Срећом“, наше владе су се потрудиле да ми немамо пара, па не можемо видети Европу уживо, већ само у одложеном преносу, колико нам они дозволе. Нешто као фудбал у Северној Кореји. Сваки свој потез правдају европском идејом, и на сваку примедбу реагују жустро, као опарени.

Резултати наших проевропских влада су у погледу усклађивања са европским стандардима у огромном раскораку са вербално декларисаним. Исувише често се неки непријатни потези, као што су: поскупљења, већи порези, незапосленост, нови а лоши закони, правдају европским путем. Било да јесмо или нисмо за Европу, имамо право знати шта се на европском путу дешава. Ипак је кожа свих нас у игри.

Шта је на пример, министарство екологије урадило, како би спречило енормну употребу и депоновање пластичне амбалаже. Ништа. Наше реке су затрпане пластичним отпадом. То је у земљама ЕУ горући проблем, који се врло ефикасно решава. Решава се системски. Такође, горући проблем је еутрофикација водотока и подземних вода, услед претеране и нестручне употребе минералних ђубрива. У ЕУ се то врло ефикасно и системски решава. Тамо не може трговац да прописује дозе минералних ђубрива, како би више продао, него од стране државе овлашћене стручне службе. Штавише, у овој „франкенштајн“ влади, министар екологије је истовремено и министар енергетике и рударства. То је у ЕУ незамисливо. То су министарства са супротстављеним интересима, наравно ради постизања најбољег резултата по државу. То је као када би благајник истовремено био и - лопов. То не може. То везе нема са узусима ЕУ.

Шта је на пример министарство здравља урадило да се дуван опорезује као у земљама ЕУ? Па да ја као пушач, кроз порез финансирам своје лечење и отклањање последица свог порока, а не да новац из буџета, који би можда могао бити кориштен за лечење стерилитета, или лечење болесне деце, иде мени иако свесно нарушавам своје здравље. Месецима су се влади „тресле гаће“ и од Филипа и од Мориса, и од обојице заједно, када се покушало ићи у корак са Европом. Коначно дуван је код нас остао вишеструко јефтинији него у земљама ЕУ. Чији је то интерес? Наш? „Филип Мориса“, Милов... Зашто на овом пољу не следимо решења ЕУ? Не кажем, можда је наш концепт, минималног пореза на дуван исправнији од европског, али сигурно није у складу са праксом ЕУ.

Много је сличних примера и у области финансија, банкарства, полиције, правде, школства, науке, културе... Не постоји ниједна држава ЕУ, која је променила свој језик или писмо. Напротив, све су задржале своје специфилности. Србија би била прва, која би као неаутентична, реформисана, на брзу руку склепана, постала члан. Да не помињемо корупцију, која је знатно интензивнија и од оне у најкорумпиранијим државама ЕУ. Једноставно, толико је контрадикторности између онога што се поводом нашег пута у ЕУ декларише и остварује да је тешко отети се утиску да Европа представља само пин код за гласачке кутије, који омогућује бескрајно опстајање на власти. А резултати проевропске политике су поражавајући у односу на обећања

И коначно, шта је министарство за Косово и Метохију урадило, како би се отклонила кључна дилема нашег пута у ЕУ? Да ли је признање окупације дела наше земље услов за чланство у ЕУ или није? Ништа се друго од тог министра и министарства не тражи на европском путу, него само то! Ништа друго. Нису нам потребни ни министри дубоко мисаони интервјуи, ни посете манастирима у Метохији, које није обилаго пре министровања, ама ништа нам не треба! Одмах на овом месту, јавно, без фолирања, обећавам да ћу том министру и тој странци дати свој глас на изборима, само ако јавно, без фолирања, одговоре на горе постављено питање. Ако је одговор потврдан, у реду,

ми тај услов не можемо испунити, и идемо даље. А ако је негативан, утолико боље. Али ми то морамо знати, зато ваљда имамо проевропског министра. У оба случаја добијају мој глас, па чак и сигуран глас, само зато што би поштено рекли истину.

Мај нејм из Митар!

Функционална писменост наших европромотера је нарочито спорна. Почињу да уче енглески, тек након што постану промотери ЕУ (али на убрзаном курсу). Вероватно неки по први пут седну за компјутер, тек у свом кабинету.

Штавише, у овој „франкенштајн“ влади, министар екологије је истовремено и министар енергетике и рударства. То је у ЕУ незамисливо.

Наша делегација у Савету Европе, који срећом није орган ЕУ, далеко надмашује јунаке из чувеног серијала Џона Клиза, „*The Monty Python Flying Circus*“. Па заиста, замислите да је сва она весела дружина која се издаје за делегацију Србије, на пример бугарска. Будимо искрени, зар се не бисмо слатко исмејали Бугарима?

Све у свему, изгледа да нашим претераним евроскептицизмом додајемо ветар у једра тзв. проевропских влада. Оне нас онда као праве тужибабе, тужакају Европи, да смо заостали и глупи, и да не их не разумемо, па и да их мрзимо. Европа их онда као угрожену популацију, мази и пази, и тако ево већ другу деценију. У каквом би се чуду нашле и наше тзв. проевропске владе, и Европа када би ми рекли: „ОК, хоћемо у Европу без устезања. Само нам такође без устезања реците услове. Ово до сада је било неозбиљно“! Тада би све изашло на видело, све маске би пале. Када бисмо смогли снаге за такво шта, били бисмо као оно дете из Андерсенове бајке које је све сумње разрешило невиним узвиком: Цар је го!